

nær Fremtid, maatte endog i indværende Samling, at vi enten her eller i det andet Ting komme til en indgaaende Forhandling, om Arbejderspørgsmaalet, navnlig om Arbejderslønningsspørgsmaalet, til en Forhandling om de Licitationsbetingelser, som Stat og Kommune bør opstille, og jeg føler mig overbevist om, at naar saa er, naar vi virkelig komme til en samlet Diskussion om det Spørgsmaal, ville de Herrer, der have indbragt Forslaget, og som selvfølgelig have særlig Grund til at virke for Arbejdersagen, møde ikke alene fra den Side, hvortil jeg nærmest henregner mig, men ogsaa fra den anden Side en høj Grad af Beredvillighed til virkelig at lette det Tryk, som utvivlsomt hviler paa Arbejderbefolkningen, heldigvis ikke slet saa haardt her til Lands som i andre Lande. Denne Forhandling ville vi vistnok kunne føre uden at komme ind paa det store socialdemokratiske Spørgsmaal; thi saa megen Humanitet og saa megen menneskelig Følelse er da ikke alene hos dette Ting, men ogsaa hos de ledende Mænd i dette Land, at der her findes et aabent Dje for, at der i denne Retning er store Onder og Ulemper at afhjælpe. Min ærede Sidemand til venstre (Madsen-Mygdal) sagde: Der er ikke en retfærdig Ordning i et Samfund, naar det tilslæder, at nogle af dets Medlemmer ere saaledes stillede, at saa længe de kunne orke og slide, saa længe kunne de skaffe sig det tørre Brød, men naar Kræfterne tage af, eller naar der kommer andre Forpligtelser, ere de henvisse til Fattiggarden. Ja, dette er en Skandale for et Land og en Uretfærdighed, som vi vistnok kunne være enige med hinanden om, at vi bør se at afhjælpe paa hensigtsmæssig Maade.

Linn: Jeg takker den højtærede Formand for naadig Straf igaar. Jeg betoner, at den var naadig, i samme Forhold, som jeg maa erkende, at Forsyndelsen var bevidst, og jeg antager, at den højtærede Formand ikke vil tage mig det ilde op, at jeg pointerer, at Forsyndelsen var bevidst, da jeg allerede i mit Foredrag igaar har henledet Opmærksomheden derpaa. Jeg vidste godt, at jeg burde have taget Ordet ved første Behandling, og at den Omstændighed, at jeg ikke havde taget Ordet ved første Behandling, maatte bevirkte, at mine Bemærkninger fremkom paa en Maade, som stred imod god Sædvane. Jeg skal i Dag kun gøre nogle korte kursoriske Bemærkninger, som yderligere ville betrafte det, jeg her har sagt, og det, jeg igaar pointerede som Bevis paa mit intime Forhold til denne Sag.

Tidenden for igaar foreligger ikke endnu, og jeg kan derfor ikke gentage ordret den højtærede Indenrigsministers da fremsatte Ord, men jeg tager næppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister har erklæret igaar, at han ikke har kendt det af mig fremsatte Jærnbaneforslag. I saa Tilfælde maa den højtærede Minister fejle, og hans Hukommelse maa spille ham et Puds, efter som jeg har forelagt ham selv Forslaget og har anmodet ham om at overgive det til sine sagkyndiges Bedømmelse. Jeg har modtaget hans Erklæring om, at disse sagkyndige have haft Forslaget til Bearbejdelse, og jeg skal tilføje, at det er den højtærede Minister bekendt, at jeg personlig har overgivet samme Forslag til Landstingets Jærnbaneudvalg alt for 2 Aar siden, og den Dag, jeg kom ind her i Tinget, modtog jeg de afleverede Papirer tilbage fra Jærnbaneudvalgets Formand. Jeg tør altsaa sige, at det har været den højtærede Minister bekendt, at mine Ideer om en Jærnbane fra Slagelse til Værsløv gif i en anden Retning end den af ham foreslaaede Linie. Jeg beklager at maatte yderligere sige, at den højtærede Ministers Hukommelse paa ny har slaaet Klit, naar han igaar overfor en besteden Anthydning fra min Side om, at man kunde tænke sig den Fortolkning af hans Jærnbanelinie, at den havde faaet den Retning, den har faaet, fordi den sigtede fra Berlin til Nordjylland og maatte til Norge, fuldstændig viste denne Tanke fra sig. Jeg maa i Dag beklage, siger jeg, at den højtærede Ministers Hukommelse her har slaaet Klit, thi det, jeg her har sagt, har jeg fra den ærede Minister selv ordret, som jeg har fremsat det. Lad være, at den højtærede Minister maatte have fremsat det som en Spøg. Det er jo muligt. Jeg kender ikke den højtærede Ministers Evne til at spøge i en saadan Sag, men for mig maatte det være den virkelige Tanke, der laa i, at man gav en Jærnbane fra Slagelse til Nordvestbanen en mod min Sans saa stridende Retning, som her er Tilfældet. Naar den højtærede Minister dernæst har erkendt, at han har konfereret med Krigsministeren og faaet en Erklæring om, at den foreliggende Jærnbanelinie billigtes af Krigsministeriet, og naar han fremtætt disse Ytringer mod mine — jeg gentager det — bestedne Udtalelser om, at jeg har spurgt militære sagkyndige til Raads og faaet deres Billigelse til den af mig fremsatte Jærnbaneplan, skal jeg atter til min Beklagelse sige, at det er den højtærede Minister bekendt, at ogsaa jeg har spurgt Krigsministeren, og at jeg fra den